

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Santosh RANA, IČ: 74735365**, se sídlem Praha 3, Lucemburská 1302/35, zastoupen Mgr. Davidem Strupkem, advokátem v Praze 1, Jungmannova 36/31, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-449538/37186/2010/ÚPV ze dne 27. 9. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním ze dne 29. 11. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-449538/37186/2010/ÚPV ze dne 27. 9. 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 8. 6. 2010 o zamítnutí návrhu na prohlášení slovní ochranné známky č. 294969 ve znění „DHABA“, jejímž majitelem je společnost DHABA s.r.o., IČ: 26746581, se sídlem Mnichovice, Nádražní 281, za neplatnou.

Napadená slovní ochranná známka č. 294969 ve znění „DHABA“ byla dne 2. 1. 2008 zapsána do rejstříku ochranných známek s právem přednosti ode dne 28. 6. 2007 pro následující výrobky a služby zařazené do třídy 30: potraviny rostlinného původu připravené pro konzumaci nebo konzervování, s výjimkou mouky a přípravků z obilnin, chleba, pečiva,

cukrovinek a zmrzliny; do třídy 40: zpracování potravin a surovin pro potravinářský průmysl, konzervování potravin; do třídy 43: restaurace, snack-bary, restaurace samoobslužné, rychlé občerstvení, restaurace podávající pokrmy přes ulici, služby poskytované v restauracích a jiných zařízeních podávajících pokrmy a nápoje připravené ke konzumaci, jakož i při prodeji (nabízení) pokrmových specialit, rozvoz jídla, catering, příprava hotových balených potravin podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Návrh podaný žalobcem podle ustanovení § 32 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. b) a c) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů. Návrh odůvodněný tím, že slovní prvek ochranné známky, tj. slovo „dhaba“ je slovo, které je v hindštině a paňdžábštině běžně užívaným výrazem pro určitý typ restaurace venkovského typu a mimo území Indie je užíváno pro jakékoliv restaurace nabízející indické jídlo, byl zamítnut rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 8. 6. 2010. Podle názoru správního orgánu prvního stupně se navrhovateli nepodařilo prokázat, že by napadená ochranná známka byla na území České republiky v době jejího zápisu tvořena slovem, které by postrádalo rozlišovací způsobilost či bylo druhovým označením pro předmětné výrobky a služby. Navrhovatelem podaný rozklad byl zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 27. 9. 2010 ze stejného důvodu.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl především, že se žalobci/navrhovateli nepodařilo prokázat tvrzení, že slovní prvek napadené slovní ochranné známky č. 294969 ve znění „DHABA“ je druhovým označením pro předmětné výrobky a služby, a to z pohledu relevantní veřejnosti na území České republiky. Žalobci se nepodařilo prokázat tvrzení, že by relevantní spotřebitelská veřejnost nebyla s to určit původ relevantních výrobků a služeb.

Žalovaný vymezil kategorii relevantního/průměrného spotřebitele v napadeném rozhodnutí, kde na str. 8 výslovně uvedl, že „průměrným spotřebitelem se přitom rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků či služeb s obvyklým přehledem a orientací na trhu“. Na str. 10 rozhodnutí potom žalovaný výslovně uvedl, že „v případě služeb chráněných napadeným označením ve třídě 43 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, jimiž jsou restaurace, snack-bary, restaurace samoobslužné, rychlé občerstvení atd., průměrným spotřebitelem (je) běžná veřejnost, tedy osoby navštěvující restaurace a v nich se stravující, ať už prodávající jídlo tam vyrobené či hotové balené potraviny, bez ohledu na to, zda pokrm bude konzumován přímo v restauraci, bude poskytnuto spotřebiteli přímo v restauraci, s sebou domů či zda se tak stalo formou rozvozu. Jelikož je ochranná známka zapsána jako známka národní, je nutno otázku rozlišovací způsobilosti posuzovat ve vztahu k území České republiky, resp. k průměrnému českému spotřebiteli.“

Žalovaný se vyjádřil k námitkám uplatněným v rozkladu, a poukázal na to, že navrhovatel nese důkazní břemeno a musí prokázat a zdůvodnit tvrzené skutečnosti, tj. že napadenou ochrannou známku tvoří označení, které není schopné rozlišit výrobky a služby vlastníka ochranné známky, tj. osoby zúčastněné na soudním řízení, od výrobků a služeb dalších osob. Vzhledem k tomu, že se navrhovateli nepodařilo prokázat. Že napadená

ochranná známka je označením druhovým, žalovaný musel návrh podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách zamítnout.

Pokud jde o posouzení napadené ochranné známky ve smyslu ustanovení § 4 písm. c) zákona o ochranných známkách, žalovaný v napadeném rozhodnutí mj. uvedl, že napadená ochranná známka slovní ochranná známka zcela vyhovuje dikci zákona o ochranných známkách a ob stojí jako ochranná známka pro výrobky zapsané ve třídách 30 a 40 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. V případě služeb zařazených ve třídě 43 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, žalovaný uvedl, že Česká republika v době předcházející zápisu napadené ochranné známky do rejstříku k takovým zemím (tj. zemím, kde je výraz „dhaba“ užíván pro určitý druh služeb, a to restaurací prodávajících indické jídlo, v důsledku čehož se toto označení v uvedených zemích stalo synonymem pro indickou restauraci, obdobně jako např. výraz „ristorante“ je chápán jako označení italské restaurace či „taverna“ restaurace řecké; doplněno zpracovatelem) nepatřila, neboť situace na jejím trhu obdobných služeb byla odlišná, tedy že tento slovní prvek spotřebitelé v rozhodném období vnímali jako označení bez konkrétního významu, nikoli za druhový pojem. Zároveň bylo nutno uvést, že doklady předložené navrhovatelem, kterými navrhovatel prokazoval opodstatněnost podaného návrhu, o opačném závěru nesvědčí. Nebylo tudíž prokázáno, že by označení „dhaba“ bylo v době předcházející zápisu (tj. rozhodné době pro posouzení návrhu na zneplatnění ochranné známky z důvodu uvedeného v ustanovení § 4 písm. c) zákona o ochranných známkách relevantní veřejností vnímáno pro příslušné výrobky a služby jako označení, které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, které slouží v obchodě k určení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služeb nebo k označení jejich vlastností.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a namítal jeho nezákonnost a procesní vady v řízení, které předcházelo jeho vydání.

Žalobce namítal nedostatek rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách. Namítal, že žalovaný neuvádí, koho považuje za průměrného spotřebitele ve vztahu k službám, pro něž se ochranná známka užívá, a že pouze konstatuje, že navrhovatel neunesl důkazní břemeno. Podle něho je rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné.

Pokud jde o návrh ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochranných známkách, že napadená ochranná známka je druhovým označením, žalovaný správní orgán podle žalobce reagoval jen částečně.

Žalobce se dále dovolával rozhodovací praxe žalovaného v roce 2000 ve věci, která není soudu známa. Namítané rozhodnutí nedoložil.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 28. 4. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 27. 9. 2010.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6.

Podle § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách musí být návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou podán písemně, musí být odůvodněn a doložen důkazy. Navrhovatel tedy prokazuje odůvodněnost svého návrhu na prohlášení neplatnosti důkazy umožňujícími projednání návrhu. Z dikce zákona tedy *expressis verbis* vyplývá, že navrhovatel prohlášení neplatnosti ochranné známky nese důkazní břemeno.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce ve správním řízení předložil celkem pět skupin dokladů (prohlášení Doc. PhDr. S. K., Dr., (FFUK Praha - indická studia), ze dne 28. 1. 2010, kopie relevantních stránek ze slovníku Pradeep's Latest Punjabi English Dictionary, Pradeep Publishers, Jalandhar City, kopie relevantních stránek učebnice Teach yourself: Panjabi, Bookpoint Ltd., Oxon, UK 2003, výtisk článku z www.enwikipedia.org a výpisy dvaceti pěti internetových článků a stránek týkajících se indických restaurací v Severní Americe, západní Evropě, Austrálii a Japonsku), z nichž vyplývá, že slovní prvek „dhaba“ v hindštině a paňdžábštině běžným jazykovým pojmem pro určitý typ restaurace, jež bývá umístována při silnicích a cestách, a v níž lze dostat obvykle rychlé občerstvení místního původu. Z dokladů dále vyplývá, že se tento výraz rozšířil i v západní Evropě a Severní Americe, kde je používán v obecnějším významu jako synonymum pro indickou restauraci, a jako takový je součástí označení užívaných jako název restaurace tohoto typu. Ve spojení s dalším slovním prvkem či prvky se tato označení od sebe odlišují.

Pokud se žalobce dovolával rozhodovací praxe žalovaného v roce 2000, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou a poukázat na náleze Ústavního soudu V. ÚS 2170/08, podle něhož judikatura nemůže být bez vývoje a není vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována o nové interpretační závěry, ale i měněna. Každá změna rozhodovací soudní praxe, zvláště jde-li o praxi nejvyšší soudní instance povolání i k sjednocování judikatury nižších soudů, je ovšem jevem ve své podstatě nežádoucím, neboť takovouto změnou zjevně je narušen jeden z principů demokratického právního státu, a to princip předvídatelnosti soudního rozhodování. To je prioritním důvodem, proč platná právní úprava předepisuje pro soudy nejvyšších instancí i pro Ústavní soud zvláštní a závazná pravidla přijímání rozhodnutí v situacích, kdy jimi má být jejich dosavadní judikatura překonána. Dokonce, i kdyby takovéto procedury nebyly pro uvedené případy pozitivním právem zakotveny, nic by to neměnilo na povinnosti soudů přistupovat ke změně judikatury nejen opatrně a zdrženlivě (tj. výlučně v nezbytných případech opodstatňujících

překročení principu předvídatelnosti), ale též s důkladným odůvodněním takového postupu; jeho součástí nezbytně by mělo být přesvědčivé vysvětlení toho, proč, vzdor očekávání respektu k dosavadní rozhodovací praxi, bylo rozhodnuto jinak.

Podle § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapiše označení, které nemá rozlišovací způsobilost,

Pokud žalobce namítal nedostatek rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách, a že žalovaný neuvedl, koho považuje za průměrného spotřebitele ve vztahu k službám, pro něž se napadená ochranná známka užívá, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

V inkriminované věci žalobce tvrdil existenci důvodu vyjádřenému v ustanovení § 4 písm. b) zákona, tj. tvrdil nedostatek rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky, slovní prvek napadené ochranné známky „dhaba“ je užíváno jako označení druhové. Žalovaný při vypořádání tohoto tvrzení postupoval v souladu s ustálenou judikaturou SDEU, byť ji výslovně necitoval. Jako základní kritérium použil průměrného spotřebitele. Žalovaný neshledal (resp. žalobci se nepodařilo prokázat tvrzené), že by relevantní spotřebitelská veřejnost nebyla s to určit původ relevantních výrobků a služeb, musel být návrh v tomto bodě zamítnut. Jakkoli je globalizace nesporným faktem, nelze její vliv přeceňovat. Navíc kategorie průměrného spotřebitele počítá a nutně musí reflektovat i spotřebitele bez jakékoliv znalosti jak cizích jazyků, tak svým způsobem vzdálených kulturních vlivů.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nevymezil průměrného spotřebitele, musel soud tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť kategorie relevantního/průměrného spotřebitele je vymezena v samotném napadeném rozhodnutí, konkrétně na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde je výslovně uvedeno: *průměrným spotřebitelem se přitom rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků či služeb s obvyklým přehledem a orientací na trhu*. V případě rozhodných služeb ve třídě 43 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb byla kategorie průměrného spotřebitele těchto služeb blíže specifikována, a to konkrétně na str. 10 napadeného rozhodnutí: *průměrným spotřebitelem (je) běžná veřejnost, tedy osoby navštěvující restaurace a v nich se stravující, ať už*

prodávající jídlo tam vyrobené či hotové balené potraviny, bez ohledu na to, zda pokrm bude konzumován přímo v restauraci, bude poskytnuto spotřebiteli přímo v restauraci, s sebou domů či zda se tak stalo formou rozvozu. Jelikož je ochranná známka zapsána jako známka národní, je nutno otázku rozlišovací způsobilosti posuzovat ve vztahu k území České republiky, resp. k průměrnému českému spotřebiteli.

Podle názoru Městského soudu v Praze se žalovaný se k rozkladovým námitkám žalobce dostatečně vyjádřil. V inkriminované věci, tj. řízení podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách je nesporné, že je to právě žalobce, který jakožto navrhovatel nese důkazní břemeno a musí prokázat a zdůvodnit tvrzené skutečnosti, tj. že napadenou ochrannou známku tvoří označení, které není schopné rozlišit výrobky a služby majitele ochranné známky, tj. osoby zúčastněné na soudním řízení, od výrobků a služeb dalších osob. Nebylo-li nic takového prokázáno, a proto žalovanému nezbylo než návrh zamítnout.

Pokud žalobce namítal nerespektování zásady materiální pravdy, musel soud i tuto námitku odmítnout jako nepatřičnou, neboť tato zásada je modifikována dispozičním typem řízení, kde je to právě žalobce, který jakožto dominus litis určuje rozsah řízení a vymezuje i rozsah přezkumu zapsaného označení a jako osoba zatížená důkazním břemenem je v jeho rukou i předložení důkazů o tvrzených skutečnostech. Správní orgán zjišťuje stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nicméně nemůže suplovat navrhovatele a aktivně vyhledávat důkazy podporující jeho návrh, jednal by tak v rozporu se zákonem, i správním řádem.

V podstatě identickou otázkou rozlišovací způsobilosti cizího slovního výrazu jako ochranné známky se zabýval SDEU ve svém rozsudku ve věci C-421/04 Matratzen Concord AG v. Hukla Germany SA.¹ a mj. judikoval, že čl. 3 odst. 1 písm. b) a c) první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, nebrání zápisu jakožto národní ochranné známky v některém členském státě slova převzatého z jazyka jiného členského státu, ve kterém toto slovo postrádá rozlišovací způsobilost nebo popisuje výrobky či služby, pro které je zápis požadován, ledaže by byly dotčené kruhy v členském státě, ve kterém je zápis požadován, schopny identifikovat význam tohoto slova. (viz body 26, 32 a výrok) Smlouva nezasahuje v rámci uplatnění zásady volného pohybu zboží do existence práv přiznaných právními předpisy členského státu v oblasti duševního vlastnictví, nýbrž podle okolností pouze omezuje výkon těchto práv. Zásada volného pohybu zboží tedy nezakazuje členskému státu zapsat jakožto národní ochrannou známku označení, které v jazyce jiného členského státu postrádá rozlišovací způsobilost nebo je popisem výrobků nebo služeb uvedených v přihlášce k zápisu. (viz body 28–30)

Z citovaného rozsudku SDEU dále vyplývá, že za účelem posouzení, zda národní ochranná známka postrádá rozlišovací způsobilost nebo zda je popisem výrobků či služeb, pro které je zápis požadován, je totiž namístě vzít v úvahu vnímání zúčastněných kruhů, a sice v oblasti obchodu nebo u průměrného spotřebitele uvedených výrobků či služeb, běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného spotřebitele, na území, pro které je zápis požadován. Použil-li tedy žalovaný jako kritérium českého průměrného spotřebitele, nepochybil, naopak postupoval v souladu s ustálenou judikaturou SDEU, byť ji necitoval.

¹ Viz blíže Pipková, H.: Ochranná známka Společenství a ochranná známka v Evropském společenství, Praha: ASPI, a.s. 2007, str. 241 a násl.

Podle § 4 písm. c) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapiše označení, které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, které slouží v obchodě k určení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služby nebo k označení jiných jejich vlastností,

Pokud žalobce namítal ustanovení § 4 písm. c) zákona o ochranných známkách s tím, že napadená ochranná známka je druhovým označením, musel soud rovněž tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

Městský soud v Praze musel především znovu odkázat na citovaný rozsudek SDEU ve věci C-421/04 Matrazen Concord AG, v němž SDEU *expressis verbis* připustil možnost, že z důvodu jazykových, kulturních, sociálních a hospodářských odlišností mezi členskými státy postrádá ochranná známka rozlišovací způsobilost nebo je popisem dotyčných výrobků či služeb v některém členském státě, přičemž v případě jiného členského státu tomu tak není.

V inkriminované věci je nesporné, že napadená ochranná známka je tvořena slovem „dhaba“ převzatým z cizího jazyka, tj. z hindštiny a paňdžábštiny, kde je běžně užívaným výrazem pro určitý typ restaurace venkovského typu. Nicméně žalovaný nepovažoval toto označení s použitím kritéria průměrného českého spotřebitele za druhé, ale spíše za náhodné, fantazijní slovo, které nevykazuje podobnost s českým výrazem. Průměrný český spotřebitel nezná význam tohoto slova.

Z citovaného rozsudku SDEU dále vyplývá, že za účelem posouzení, zda národní ochranná známka postrádá rozlišovací způsobilost nebo zda je popisem výrobků či služeb, pro které je zápis požadován, je totiž namístě vzít v úvahu vnímání zúčastněných kruhů, a sice v oblasti obchodu nebo u průměrného spotřebitele uvedených výrobků či služeb, běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného spotřebitele, na území, pro které je zápis požadován. Použil-li tedy žalovaný jako kritérium českého průměrného spotřebitele, nepochybil, naopak postupoval v souladu s ustálenou judikaturou SDEU, byť ji necitoval.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 10 uvedl, že napadená slovní ochranná známka zcela vyhovuje dikci zákona o ochranných známkách a ob stojí jako ochranná známka pro výrobky zapsané ve třídách 30 a 40 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. V případě služeb zařazených ve třídě 43 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb žalovaný uvedl, že *Česká republika v době předcházející zápisu napadené ochranné známky do rejstříku k takovým zemím* (tj. zemím, kde je výraz „dhaba“ užíván pro určitý druh služeb, a to restaurací prodávajících indické jídlo, v důsledku čehož se toto označení v uvedených zemích stalo synonymem pro indickou restauraci, obdobně jako např. výraz „ristorante“ je chápán jako označení italské restaurace či „taverna“ restaurace řecké; doplněno zpracovatelem) *nepatřila, neboť situace na jejím trhu obdobných služeb byla odlišná, tedy že tento slovní prvek spotřebitelé v rozhodném období vnímali jako označení bez konkrétního významu, nikoli za druhový pojem. Zároveň bylo nutno uvést, že doklady předložené navrhovatelem, kterými navrhovatel prokazoval opodstatněnost podaného návrhu, o opačném závěru nesvědčí.*

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce tedy neprokázal, že by označení „dhaba“ bylo v době předcházející zápisu (tj. rozhodné době pro posouzení návrhu na zneplatnění

ochranné známky z důvodu uvedeného v ustanovení § 4 písm. c) zákona o ochranných známkách) relevantní veřejností vnímáno pro příslušné výrobky a služby jako označení, které je tvořeno výlučně označeními nebo údaji, které slouží v obchodě k určení druhu, jakosti, množství, účelu, hodnoty, zeměpisného původu nebo doby výroby výrobků nebo poskytnutí služeb nebo k označení jejich vlastností. Městský soud v Praze proto musel přisvědčit závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí.

Pokud si žalobce stěžoval, že zapsanou ochrannou známkou není možné zrušit, bude-li ji její majitel aktivně bránit, musel ji soud odmítnout jako spekulativní, netýkající se obsahu napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová**